

UN REFLEX DE SOL*

Jaume Palazon i Esplugues

Fa molts anys vivia en una discreta ciutat costanera anomenada Riblaus, una d'aquelles ciutats on només hi ha ambient quan arriba l'estiu. Llavors tenia disset anys i estava estudiant per poder ser una persona amb futur.

Un dia, tornant de l'institut, vaig veure una noia parlant per telèfon, era una preciositat: estatura baixa, cabells negres, llargs i arrissats, llavis de mel, ulls de color verd i pell blanca. La vaig mirar fixament i vaig sentir una sensació estranya que no havia experimentat mai abans. Mentre caminava cap a casa em preguntava qui seria aquella noia, on vivia, quina edat tenia... En arribar me'n vaig oblidar però aquella nit vaig somniar amb ella i l'endemà no me la podia treure del cap. Quan li vaig comentar a un amic el que m'estava passant, em va dir que estava enamorat. Primer vam riure plegats però després vaig pensar que potser tenia raó. Havia sortit amb moltes noies abans però mai no havia sentit res d'especial, o sigui, mai no m'havia enamorat. Així vaig decidir esbrinar qui era la noia del telèfon, però ningú no en sabia res.

Sis mesos més tard, la meua ciutat celebrava l'inici de la primavera amb una gran festa tradicional que aplegava molta gent. Jo hi vaig anar amb els amics i per sort vam trobar un lloc on seure per prendre algunes copes. Hi havia molt d'ambient, la gent cridava i ballava, i la música no parava. Mentre contemplava la multitud vaig veure la noia del telèfon parlant amb dues amigues, va ser una gran sorpresa, de fet feia temps que no pensava en ella però en tornar-la a veure vaig sentir un altre cop una sensació molt profunda de malestar i alhora d'excitació.

Definitivament aquella misteriosa noia m'agradava de veritat i havia d'aprofitar aquella nit per conèixer-la. Així vaig decidir d'apropar-m'hi, però de sobte algú es va dirigir a la nostra taula cridant i rient. Era el Pere, un amic de la infància que feia quatre anys que vivia en una ciutat anomenada Tunyó, a uns vint quilòmetres de Riblaus. Des de les festes d'agost de l'any anterior no havia vist el Pere i tenia moltes ganes de parlar amb ell però em trobava descentrat mirant la meua noia amb atenció. El Pere va començar a burlar-se de nosaltres, no ens va sorprendre, encara que anava una mica begut era el seu caràcter i no s'hi podia fer res. Ens va dir que no podíem estar-nos allí sense cap noia i que ell ens presentaria unes amigues seves. Aleshores va fer senyals a unes noies perquè vinguessin cap a la nostra taula. Jo em vaig quedar de pedra quan vaig veure que s'apropaven la noia misteriosa i les seves amigues. No m'ho

podia creure però el Pere ens va presentar, ella s'anomenava Darans, un nom curiós que m'agradava. Estava tan concentrat amb la Darans que no vaig sentir el nom de les seves amigues. Els meus amics, o sigui, el Carles, el Miquel, el Joan i l'Andreu, les van convèncer i les noies van seure amb nosaltres. Vam estar parlant una estona amb elles, primer no sabia què dir però a poc a poc vaig sortir d'aquell tràngol. Vaig saber que la Darans també vivia a Tunyó, tenia setze anys i semblava bastant tímida, tant com jo. Finalment vaig decidir preguntar-li si volia venir a donar una volta i ella va acceptar. Estava sorprès, havia aconseguit el que volia inicialment però gràcies al Pere el camí havia estat molt més fàcil.

Mentre passejava amb la Darans vaig adonar-me'n que era una noia més assequible del que em pensava. Vam parlar de ximpleries i comentàvem les curiositats que trobàvem pel camí. Després d'aquella xerrada em sentia motivat i confiat per llançar-li la pregunta clau, si sortia amb algú. Em vaig sentir incòmode fent-li aquella pregunta perquè només feia uns minuts que ens coneixíem, però després vaig pensar que potser s'ho prendria com una cosa natural (una curiositat que volia saber per conèixer-la millor però sense cap altra intenció). La Darans em va respondre que feia gairebé dos anys que sortia amb un noi anomenat Nick que també vivia a Tunyó però que ara estava fent el servei militar i no tornaria fins al setembre. Em vaig sentir confús, desgraciat, ximple, com si et despertessin d'un bonic somni a cops de puny, però quan vaig alçar la vista vaig veure que la Darans també estava una mica trista, semblava que a ella no li feia gaire gràcia sortir amb el Nick. Això em va obrir una porta llunyana d'esperança però vaig creure que el millor era tornar amb els nostres companys. Aquella nit no ens vam dir res més fins que ja de matinada ens vam acomiadar.

Aquells dies vaig reflexionar molt sobre la Darans. Estava indecís, encara que m'agradava molt no sabia si demanar-li per sortir. Si no li feia aquesta petició segurament quedàriem com amics però si li feia potser s'enfadaria i no ens tornàriem a dirigir la paraula. A més a més vaig pensar que la cara trista que havia fet la Darans quan parlava del Nick potser era perquè el trobava a faltar i l'estimava de veritat, això em va fer dubtar encara més. Vaig intentar oblidar-me de la Darans però no podia: quan estudiava no em concentrava, si mirava la televisió o llegia de seguida pensava en ella i això em passava amb qualsevol cosa que intentava fer. Estava passant per una crisi, tothom em trobava estrany, fins i tot jo mateix sabia que actuava diferent. Així, finalment, vaig decidir acabar amb tot aquell embolic, l'única solució era confessar els meus sentiments a la Darans. Si em donava carbasses, cosa que trobava lògica, m'oblidaria d'ella, i si acceptava de sortir amb mi hauria aconseguit els meus propòsits. Ara només calia esperar que la tornés a veure.

Els dies passaven i l'angoixa augmentava però un dissabte al matí, quan anava cap a la llibreria per comprar el diari, em vaig creuar amb la

Darans, li vaig preguntar fins quan es quedaria a Riblaus i em va dir que només aquell cap de setmana perquè havia vingut per l'aniversari de la seva cosina. Li vaig proposar d'anar aquella nit al cinema amb els meus amics, dient-li que nosaltres ja havíem quedat i que ella s'hi podia afegir. La Darans em va dir que sí, que hi aniria, perquè li agradava molt el cinema. Ens vam acomiadar i llavors vaig passar per casa dels amics per explicar-los el que havia passat i el que fariem aquella nit. El meu pla era molt simple, primer tots aniríem al cine, com li havia dit a la Darans, però finalment acabaríem ella i jo sols.

Ens vam trobar a les portes del cine, vam comprar les entrades i vam anar a seure, jo em vaig ficar al costat de la Darans, el Joan va seure a l'altre costat i a la meua esquerra estaven el Miquel, el Carles i l'Andreu. Aquella nit feien una pel·lícula d'acció molt famosa que no recordo com es deia. Quan va començar la pel·lícula, el Carles estava menjant crispetes tranquil·lament i jo em mirava a la Darans però ella mirava amb atenció la pantalla. El Carles va acabar-se les crispetes i aleshores va començar a trobar-se malament, va estar una estona queixant-se i finalment va decidir marxar cap a casa perquè no ho podia suportar. El Miquel va portar el Carles amb el cotxe fins a casa seva i ja no van tornar.

La pel·lícula va acabar sense que me n'adonés perquè no havia estat gaire atent. En sortir del cine, l'Andreu ens va dir que tenia pressa per marxar perquè l'endemà havia d'anar a l'hort amb els seus pares. La Darans també se'n volia anar però el Joan i jo la vam convèncer i finalment vam anar a prendre uns refrescos. Vam seure en una taula exterior d'un bar força solitari i vam demanar cadascú una cosa diferent. El cambrer va trigar molt a portar-nos les begudes. Quan ho va fer, el Joan es va beure ràpidament el seu refresc i ens va dir que anava un moment al servei. Tot havia anat com ho teníem previst, els meus amics ho havien fet perfectament, jo confiava molt en ells i no em van fallar, a més el Carles i l'Andreu havien estudiat teatre i amb aquesta garantia estava segur que la Darans no sospitaria res.

Així la Darans i jo ens quedàrem sols. Li vaig preguntar si li havia agradat la pel·lícula i em va respondre que sí perquè hi havia escenes molt espectaculars. Vaig pensar que era el moment de confessar-me a la Darans. Li vaig dir que l'havia vista per primera vegada en un telèfon públic i havia intentat esbrinar qui era però no ho havia aconseguit. Li vaig dir que des de llavors havia estat pensant molt en ella perquè m'agradava de veritat, vaig seguir dient-li que m'havia fet molta il·lusió conèixer-la i que a partir d'ara m'agradaria molt sortir amb ella més seriosament perquè estava enamorat com un babau.

Esperava la seva resposta, li havia clavat aquell discurs gairebé sense respirar i segurament havia corregut massa però era l'única forma per no entrebancar-me. La Darans es va quedar sorpresa, s'ho va pensar un instant i em va dir que jo li agradava força i que ho podíem provar. Llavors se'm

va obrir el cor, vaig sentir un formigueig per tot el cos, no m'acabava de creure que allò fos real. Li vaig preguntar que passaria amb el Nick, perquè no li havia comentat res abans per no fer-ho més difícil, i em va dir que l'escriuria per dir-li que havien acabat. Em vaig sentir plenament satisfet, ens vam acabar el refresc i vam anar a passejar, oblidant-nos completament del Joan que havia fingit anar al servei.

La Darans em va contar algunes intimitats i em va dir que estava estudiant per ser infermera, aleshores em vaig imaginar a la Darans vestida d'infermera i realment estava molt maca. Aquells dies teníem exàmens finals i les recuperacions de juny, així vam decidir tornar-nos a veure després de tres setmanes, quan s'hagués acabat el curs. Vaig acompanyar la Darans a casa del seu oncle, allí vivien els únics familiars que tenia a Riblaus. Vam arribar a la porta, jo tenia per norma no besar mai cap noia la primera vegada que sortíem però vaig empassar-me aquesta regla i ens vam fer el primer petó. Va ser el millor petó que m'havien fet mai, ens vam acomiadar i aquella nit per fi vaig dormir feliçment.

Aquells dies que estaria sense la Darans se'm podien fer eterns i a més a més havia d'estudiar pels exàmens però afortunadament vaig trobar una forma per motivar-me: pensava que si estudiava molt i aprovava tots els exàmens podria passar tot l'estiu al costat de la Darans sense preocupar-me pels estudis. Ho vaig aconseguir, les notes em van anar bastant bé i només esperava que la Darans tornés aviat.

L'endemà la Darans va trucar-me per dir-me que ho havia aprovat tot i que havia convençut els seus pares perquè la deixessin quedar-se tot l'estiu a Riblaus amb el seu oncle. Va ser una gran notícia perquè em pensava que hauria d'anar amb la moto fins a Tunyó sempre que la volgués veure. Quan la Darans va arribar, vam començar a sortir, aprofitant al màxim tots els dies. Normalment anàvem a les piscines o practicàvem algun esport, al vespre sortíem a passejar i passàvem pels llocs més romàntics que hi havia a Riblaus, a la nit anàvem al cine i preniem algunes copes. Però també ens agradava trencar la monotonia. Per exemple recordo que un dia vaig agafar la moto i vam anar a un parc d'atraccions molt espectacular que hi havia en una gran ciutat anomenada Salvila, situada a cent cinquanta quilòmetres de Riblaus. Aquell dia ens ho vam passar molt bé, quan ens pujava l'adrenalina, la Darans s'agafava molt fort a mi, fins i tot arribava a abraçar-me, així ella se sentia més segura i a mi m'agradava la sensació de poder protegir-la.

A molts enamorats els agrada mirar la lluna perquè la troben romàntica, però la Darans tenia un gust molt estrany perquè li agradava mirar el sol, però no la sortida o la posta del sol sinó mirar-lo quan brillava intensament, això sí, com diuen que fer això és dolent, només el mirava una mica per evitar que li fessin mal els ulls. Per a la Darans el sol era el símbol de la vida i per tant també ho era de l'amor.

Quan començàvem a dir-nos coses maques, ella sempre deia que

del meu físic li agradaven els cabells rossos, els ulls foscos i la constitució atlètica, però no li agradava que jo fos tan alt perquè ella era baixeta. Un dia la Darans, quan va acabar de parlar-me sobre aquestes coses, em va dir que la meva gran virtut la portava dins i no es podia veure des de l'exterior, em va dir que jo l'havia enamorat amb el meu cor i no amb el meu físic. Era la primera vegada que em deia que estava enamorada de mi, llavors li vaig mirar fixament els ulls, tenia uns ulls verds brillants que em feien embadalir i en mirar-la em vaig adonar que aquella era la dona de la meva vida.

Cada dia que passava estimava més la Darans i crec que ella sentia el mateix. Una tarda la vaig portar a casa meva per ensenyar-li el meu pis. Com sempre era jo qui anava a buscar-la ella no havia estat mai a casa meva. Jo vivia en el primer pis d'un edifici situat en la zona més nova i modernitzada de Riblaus. Quan hi vam entrar no hi havia ningú, així vam prendre un beure i li vaig ensenyar el meu pis, no era gaire gran i vam acabar aviat. A la Darans li va agradar molt la meva habitació, qualsevol persona considera especial la seva habitació però poques vegades algú altre li troba res d'especial. La meva habitació era petita i acollidora, estava pintada de color blau fosc i hi havia poca lluminositat. L'esport que jo practicava era el tennis i per això tenia dues raquetes i pilotes en una bossa que hi havia sota l'escriptori, però com m'agradava jugar a gairebé tots els esports, també hi havia una pilota de bàsquet i una de futbol sobre l'armari, i en un racó de l'habitació estics i pilotes de hoquei.

A la Darans també li agradaven molt els esports. En una tauleta tenia un petit televisor, el vam connectar però llavors van arribar els meus pares i vam anar cap al saló. Vaig presentar la Darans als meus pares i aquests la van convèncer perquè es quedés a sopar. Tot va anar molt bé i es van endur una bona impressió de la Darans, fins i tot quan vaig tornar a casa, després d'acompanyar la Darans, els meus pares em van felicitar per haver trobat una noia tan maca.

El trenta de juliol era el meu aniversari i vaig preparar una gran festa per celebrar la meva majoria d'edat. Els meus pares m'havien deixat el pis per mi sol però solament aquella tarda. La gent va començar a arribar, em van portar regals de tota mena, des de ninotets de peluix fins a calçotets amb música. Quan ja hi havia força gent arribà la Darans, em va regalar una camisa plena de cors de diferents mides i colors, i em va fer un petó de cine. Potser estava encegat però per a mi el millor regal era el de la Darans.

Les hores van anar passant i hi havia molta gresca, jo sempre estava molt feliç el dia del meu aniversari i per això no vaig parar de ballar amb la Darans. Com és tradicional, vam menjar pastís però sense espelmes, perquè odiava bufar-les com si fos una criatura. Al vespre va començar a marxar la gent però els meus amics em van ajudar a endreçar-ho tot una mica, quan vam acabar els vaig acomiadar i la Darans i jo ens vam quedar

sols. Vam seure al sofà del saló per descansar una estona, ens vam mirar i vam somriure lleugerament, llavors em vaig apropar a la Darans i ens vam besar apassionadament, la vaig portar fins la meua habitació i vam fer l'amor. Era la meua primera vegada, tot havia estat molt espontani, ràpid i excitant, vaig sentir una sensació inexplicable però molt especial i vaig pensar que allò era una mostra de la unió del nostre amor. Just després van arribar els meus pares. Va ser un gran dia.

Una setmana més tard van començar les festes de Riblaus. Durant tot l'estiu hi havia ambient però quan arribaven les festes d'agost molta més gent es congregava a Riblaus. El primer dia de festa ens vam trobar amb el Pere que, com cada any, s'estava aquells dies a casa del Miquel. El Pere es va quedar bocabadat quan va veure que la Darans i jo estàvem sortint junts, i ens va dir que pensava que la Darans havia marxat de vacances. Aquell primer dia de festa va ser molt avorrit i me'n vaig anar al llit aviat.

L'endemà, de bon matí, vaig sentir que trucaven a la porta, vaig obrir i era el Pere. Em va dir que havia de parlar amb mi urgentment, semblava preocupat. El vaig fer passar i vam seure al sofà, li vaig preguntar què passava i em va dir que m'estava jugant la vida sortint amb la Darans i que si m'havia tornat boig per fer allò. El Pere estava exaltat i nerviós, era la primera vegada que el veia parlant seriosament i això em va sorprendre. El Pere em va dir que el Nick era molt perillós, que abans havia estat en un reformatori, que em voldria fer una cara nova quan tornés si se n'assabentava que li havia posat les banyes i que seria millor que trenqués amb la Darans per la meua seguretat.

Vaig apaivagar el Pere dient-li que la Darans havia escrit una carta al Nick comunicant-li que havien trencat definitivament, però el Pere va seguir dient-me que no em podia fiar del Nick i que havia d'estar alerta quan tornés del servei militar. Li vaig dir al Pere que no es preocupés més, que la Darans i jo ens estimàvem de veritat i ningú no s'interposaria entre nosaltres, aleshores el vaig acomiadar.

Havia estat una conversa sortida de to i em va sorprendre molt perquè feia temps que m'havia oblidat del Nick. Vaig anar a casa de la Darans perquè m'expliqués tot sobre el Nick, ella també es va sorprendre quan li vaig dir que volia parlar d'ell però em va dir que ja li havia escrit la carta i que havia intentat acabar amb ell com amics. Jo vaig contar-li el que m'havia explicat el Pere i ella em va dir que tot allò era veritat, fins i tot ella havia acceptat de sortir amb el Nick perquè li tenia por, però em va dir que ara ell s'oblidaria d'ella per sempre i es buscaria una altra noia perquè no era un home estable.

Em vaig tranquil·litzar però estava enfadat amb la Darans perquè no m'havia contat allò abans i em vaig quedar a casa un parell de dies. L'últim dia de festa vaig anar a veure la Darans, no podia estar sense ella i li vaig dir que la meua ignorància sobre el Nick l'havia provocat jo mateix

perquè no volia que ella el recordés i per això mai no preguntava res sobre ell. Vam fer les paus i ens vam fer un petó, tot tornava a la normalitat.

Tres dies més tard van començar les festes de Tunyó i la Darans volia anar-hi. Aquell dia el Miquel havia de portar el Pere a Tunyó i vam anar tots amb el seu cotxe aprofitant el viatge. El Miquel era el més gran i el més assenyat de tots, i l'únic que tenia cotxe. Quan vam arribar, el Pere va deixar l'equipatge a casa seva i vam sortir a donar un tomb. Hi havia molta gent pel carrer, la Darans es va trobar amb les seves amigues i van començar a xerrar, quan es van cansar de parlar les seves amigues van marxar i nosaltres vam seguir caminant.

De sobte, algú va cridar la Darans, ens vam girar tots de cop i ens vam trobar amb quatre nois bastant estranys, dos d'ells semblaven *skinheads* i els altres tipus *heavy*, amb un to despectiu li van dir a la Darans que el Nick estava molt enfadat i que la volia veure quan tornés. La Darans em va agafar la mà i els va dir que ja no tenia por de ningú. Llavors un d'ells va venir cap a mi, portava uns cabells llargs molt despentinats, em va preguntar si era el nou xicot de la Darans i jo li vaig dir que sí, aleshores em va agafar pel coll i em va dir que em preparés perquè el Nick era molt gelós.

El Pere va cridar una parella de policies que caminaven per l'altre carrer quan va veure que la situació es complicava, els policies van començar a córrer darrere d'aquells quatre impresentables però aquests van marxar amb un cotxe gris que estava molt desmanegat i feia sorolls empipadors. La Darans ens va explicar que aquells eren de la colla del Nick però lògicament ja ho havíem intuït, també ens va dir que el Nick era el cap de la colla i tothom feia el que ell manava. Els policies ens van dir que aquells nois s'havien ficat en molts embolics i els estaven buscant des de feia temps. Vaig pensar que seria millor no tornar a Tunyó durant un temps i aquell mateix dia em vaig acomiadar del Pere perquè suposadament no el tornaria a veure fins l'any següent.

Estava molt espantat i nerviós, recordava el que m'havia dit el Pere del Nick i les amenaces que m'havien fet els del seu grup, totes aquelles paraules se'm repetien constantment en el meu subconscient i es transformaven en un calvari. Però amb el temps anava perdent la por i en poc més d'una setmana vaig tornar a sortir, m'ho passava d'allò més bé oblidant-me totalment del Nick i la seva colla. Van passar els dies i va arribar el setembre, l'estiu s'acabava i cada vegada hi havia menys gent a Riblaus, també va arribar un període de mal temps però la Darans i jo volíem estar junts aquells darrers dies. Així, ella venia molt sovint a casa meua per fer qualsevol ximpleria però almenys ens fèiem companyia.

Un dia que pluvia molt la Darans vingué al meu pis i per matar el temps vam fer una partida al *Trivial*. Aleshores van trucar a la porta, vaig anar cap a l'entrada i quan vaig començar a obrir algú va donar un fort cop a la porta que em va fer caure a terra. Vaig alçar la cara i vaig veure

que els amics del Nick entraven a casa meua, em van donar cops per tot arreu i em vaig quedar a terra adolorit. La Darans va començar a cridar i vaig sentir com es referia al Nick, això em va sobtar i vaig poder veure el Nick per primera vegada. Era molt alt i fort, portava una cinta al cap i ulleres de sol, semblava molt dur. Tots ells estaven al saló, el Nick escridassava i bufetejava la Darans mentre els altres reien, jo m'anava arrosegant pel terra, intentava passar per l'altre costat del saló sense que em veiessin però un d'ells em va veure i em va senyalar, llavors em vaig aixecar i vaig córrer cap a la meua habitació. Dos d'ells em van seguir però el Nick els va aturar i els va dir que marxessin, i que el deixessin sol. Vaig arribar a l'habitació i vaig agafar un estic de hoquei, vaig sortir amb molt de compte perquè sabia que el Nick m'esperava. Quan el vaig veure estava gairebé a l'entrada, va treure una navalla i va començar a aproparse'm per un costat del sofà. Jo anava per l'altre costat, el Nick m'amenaçava i jo vaig intentar colpejar-lo amb l'estic però era molt ràpid.

Li vaig preguntar com havia aconseguit la meua adreça i em va dir que feia una estona que havia apallissat el Pere per obtenir-la, això em va augmentar la ràbia i vaig insultar-lo tant com vaig poder. El Nick reia satíricament, jo tenia molta por però el moviment que havíem fet ens havia intercanviat les posicions i com hi havia el camí lliure vaig començar a córrer fins arribar al carrer. Un cop allí, vaig sentir un soroll estrepitos que m'era familiar, es tractava del cotxe gris d'aquella colla, fugien ràpidament però vaig veure que portaven la Darans al seient del darrere. Vaig sentir com el Nick baixava les escales que separaven el meu pis del carrer, em vaig amagar al costat del portal i quan va sortir li vaig clavar un fort cop amb l'estic que el va fer caure de genolls, la navalla també va caure i va anar lliscant fins arribar lluny de l'abast del Nick. Ell va intentar aixecarse, jo vaig deixar l'estic i li vaig donar un cop de puny, s'aguantava dret però estava *groggy*, només li faltava el toc de gràcia. Així li vaig donar una forta empenta, el Nick va anar caient cap enrere però va relliscar i es va estibar contra el parabrisa d'un cotxe. Feia molt temps que no em barallava i de fet no m'agrada la violència, però allò era una situació extrema. El Nick estava tombat inconscient sobre la capota del cotxe, els vidres li havien fet molts talls a la cara i les gotes de pluja acompanyaven la sang mentre aquesta baixava lentament pel seu coll, era una imatge angiosa.

Vaig veure com un home sortia corrents de l'edifici del costat, es tapava el cap amb una jaqueta per protegir-se de la pluja i es dirigia cap al seu cotxe. Quan anava a ficar la clau al pany el vaig cridar i li vaig dir que portés el Nick a la policia. Em va preguntar què havia passat però li vaig dir que no tenia temps per explicacions. Vaig agafar la moto i me'n vaig anar cap a Tunyó, m'imaginava que s'haurien emportat la Darans fins allí. Corria tot el que podia però l'asfalt estava molt relliscós i als revolts patia molt per no caure.

No sabia on podien haver portat la Darans, així, quan vaig arribar a Tunyó vaig anar a veure el Pere perquè ell em podria dir on solien trobar-se els amics del Nick. Vaig veure com el Pere sortia de casa acompanyat de la seva mare i el seu pare l'esperava dins del cotxe. El Pere portava un cabestrell al braç dret, tenia els pantalons estripats i diverses ferides per les cames. Li vaig explicar tot ràpidament, ell em va dir que segurament els trobaria en un garatge molt vell que hi havia al carrer del Mirador i em va explicar per quina zona estava. Després em va dir que ell marxava a l'hospital i que jo havia d'intentar posar els cinc sentits per poder recuperar la Darans. El vaig mirar i el vaig consolar dient-li que el Nick havia sortit més malparat que ell.

Vaig deixar el Pere i vaig anar a buscar la Darans, em va costar però finalment vaig trobar el carrer del Mirador. Vaig aparcar la moto al principi del carrer, vaig agafar una barra de fusta que hi havia pel terra, tenia clavats dos claus amb la punta doblegada perquè no es punxés ningú, jo vaig ficar un dels claus totalment recte amb la punta cap a fora, així potser faria més impressió però no pretenia utilitzar-lo. Vaig començar a caminar i vaig veure un garatge molt gran amb una petita porta que estava oberta, em vaig apropar, vaig sentir molt soroll per dins i unes veus que havia sentit abans. Aquell havia de ser el lloc que buscava, no m'ho vaig pensar més i vaig entrar. Al centre del garatge hi havia una taula molt gran, la Darans estava lligada sobre la taula i tenia la boca tapada, al seu voltant hi havia els quatre nois que m'havien amenaçat i uns quants més. Els vaig dir que havia donat una lliçó al Nick i que si no deixaven lliure la Darans no el tornarien a veure mai més.

La Darans intentava cridar, vaig pensar que estava molt impacient. Tots els de la colla anaven marxant cap al fons del garatge i deixaven sola la Darans, un d'ells em va dir que si volia podia endur-me la meva puteta. Tot anava bé, em vaig apropar a la Darans, encara estava cridant i es movia molt, semblava que intentés deslligar-se, estava molt nerviosa i li vaig dir que es tranquil·litzés. Llavors vaig sentir un somriure darrere meu, em vaig girar i era el Nick, no vaig poder reaccionar i amb molta ràbia el Nick va clavar-me la seva navalla al ventre, just per sota del diafragma. Vaig sentir com si m'haguessin perforat tot el cos, em vaig quedar astorat, vaig caure a terra rodó i em costava molt respirar, la barra que portava va caure uns metres més endavant. Tots aquells salvatges van començar a riure, ho tenien tot preparat i jo havia caigut en el parany. El Nick em donava puntades de peu, em va dir que jo era un inútil perquè no li havia fet gens de mal, i em va donar les gràcies perquè, segons ell, li havia servit un cotxe en safata per poder arribar a Tunyó. Vaig sentir com deslligaven la Darans, ella plorava intensament i el Nick va començar a insultar-la. Vaig recordar que la Darans havia intentat avisar-me però en aquell moment no havia comprès el que volia dir-me. Aleshores vaig sentir un fort crit però se'm van tancar els ulls i em vaig quedar en la foscor total.

Quan vaig tornar a obrir els ulls vaig veure el Pere als peus del meu llit però aquella no era la meua habitació. El Pere portava el braç enguixat però estava molt millor. Li vaig preguntar on erem i em va dir que allò era l'hospital de Tunyó. Em va explicar que jo havia estat en coma durant una setmana i que m'havia salvat de miracle. Vaig intentar moure'm però em feien molt mal les costelles, el Pere em va dir que en tenia algunes de trencades i que havia d'estar en repòs i en observació durant un temps. De seguida li vaig preguntar com estava la Darans, ell em va dir que l'havien apallissat i que ara estava en una altra habitació de l'hospital recuperant-se. Li vaig dir que volia anar a veure-la però em va dir que no la podria visitar fins que no em trobés del tot bé. Li vaig preguntar si la Darans estava pitjor que jo, ell va somriure i em va dir que jo era més fort que ella i per això em recuperaria més aviat, però em va dir que no havia de patir per la Darans. Li vaig preguntar què havia passat amb el Nick i el Pere em va explicar que quan jo vaig marxar de casa seva ell va trucar a la policia perquè anessin cap al garatge del Nick, i els van enxampar. Em va contar que feia uns dies que s'havia fet un judici ràpid sobre aquest cas, el Pere va declarar en contra del Nick i també ho va fer un home de Riblaus que va acusar el Nick perquè l'havia estabornit i li havia robat el cotxe. Era l'home que vivia a l'edifici del costat de casa meua i així vaig comprendre com el Nick havia arribat a Tunyó. El Pere em va dir que la policia va acusar la colla del Nick de múltiples delictes i van ser sentenciats a complir trenta anys de presó, llavors em va venir al cap aquella dita tan tradicional: "Sempre guanyen els bons". El Pere em va contar quins havien estat alguns dels delictes: havien atracat un establiment a mà armada, altres robatoris, nombroses alteracions de l'ordre públic i el més greu un assassinat, però de seguida va somriure i es va corregir dient intent d'assassinat.

Aquells dies tots els amics em visitaven i em donaven ànims, sempre preferia que em fessin companyia els amics enlloc dels pares, jo els preguntava per la Darans i em deien que estava bé. Tenia moltes ganes de sortir d'aquella habitació, mai no m'havien agradat els llocs tancats, a més em donaven un menjar fastigós i aquell hospital feia una pudor terrible, com tots els hospitals. Cada cop em trobava millor fins que un dia els metges em van dir que ja m'havien fet totes les proves necessàries i que podia marxar si em trobava bé. Aquell dia el Miquel, el Joan i el Pere estaven amb mi a la habitació, jo em vaig vestir, els vaig donar les gràcies per la companyia que m'havien fet durant aquells dies i els vaig preguntar en quina habitació estava la Darans. El Miquel em va seure sobre el llit i em va dir que em preparés per sentir una cosa que em sentaria molt malament. Em vaig esgarriar i ja em temia el pitjor. El Miquel em va dir lentament que ja no tornaria a veure la Darans perquè havia mort, el Nick l'havia matat. Em vaig quedar glaçat i em vaig desmaiar, quan em vaig despertar vaig veure una infermera que intentava reanimar-me, era la Darans, li vaig dir que li quedava molt bé aquell vestit i aleshores em va

donar un parell de bufetades. Vaig tornar a obrir els ulls i vaig veure una infermera reanimant-me, no era la Darans, la Darans estava morta, aquesta era la realitat. El Miquel em va abraçar i em va dir que no em preocupés, que tots m'ajudarien a passar aquell trauma. Jo estava esmaperdut, el Joan em va dir que els metges havien recomanat no dir-me res d'allò fins que no m'hagués recuperat del tot i ells ho van complir. Vaig treure forces d'algun lloc per marxar corrent cap al cementiri. En arribar, vaig voltar tot el cementiri impacientment fins que vaig trobar la tomba. Estava molt guarnida, vaig mirar la foto de la làpida i vaig començar a plorar desesperadament, feia molt de temps que no plorava però no aconseguia reprimir l'empenta de les meves llàgrimes. Els meus amics van arribar per consolar-me però els vaig pregar que em deixessin sol. Vaig passar tot el dia al cementiri, al costat de la Darans. Quan va arribar la nit vaig marxar cap a casa, no podia dormir, ho intentava però tenia malsons, no deixava de pensar en la Darans ni un sol segon. Recordo que vaig somniar com li donava un petó a la Darans i de sobte els seus preciosos ulls verds es transformaven en cavitats brutes plenes de cucs, i el seu cos passava a ser un esquelet, llavors es desplomava i s'anava fonent fins desaparèixer. Va ser una nit horrible.

L'endemà vaig decidir esbrinar-ho tot sobre la seva mort, volia saber com l'havien matada. Vaig anar a la policia i vaig buscar la persona que s'encarregava dels homicidis. Quan el vaig trobar li vaig dir que m'expliqués tot el que sabia sobre la mort de la Darans. Em va portar a una altra sala, em va dir que havia tingut en compte les posicions dels cossos i tots els materials trobats fins arribar a una suposició dels fets. Em va explicar que el Nick havia intentat fer-li un tall a la cara de la Darans però ella es va girar ràpidament i només va esgarrapar-li una mica l'orella. Llavors aquell home va deixar de parlar i va treure una bossa de plàstic transparent, hi havia una navalla dins, la vaig reconèixer, era la del Nick. Em va dir que aquella era la navalla que s'havia utilitzat i va seguir narrant-me els fets, després d'allò el Nick va empènyer la Darans o li va donar algun cop per darrere, de forma que la va impulsar frontalment cap al terra amb la mala sort que es va clavar un objecte a la gola i va morir gairebé instantàniament. Aquell home parlava molt fredament i em va ensenyar l'objecte que li havia causat la mort, va senyalar un clau que encara tenia una mica de sang seca per la punta, quan em va ensenyar l'objecte sencer que hi havia a la bossa, vaig veure que aquell clau pertanyia a la barra que jo havia agafat abans d'entrar al garatge. Vaig començar a tremolar i vaig sortir corrent. La Darans havia mort per culpa meva, no m'ho podia creure, jo l'havia matat. Vaig sortir al carrer i vaig vomitar. Vaig començar a caminar balancejant-me, tot em donava voltes, pensava que no em mereixia tot el que m'havia passat. Vaig veure una ampolla trencada i vaig decidir no perllongar més la meva agonía. Vaig agafar un tros de vidre i vaig tallar-me les venes de la mà esquerra. Vaig caure a terra i vaig començar a dessagnar-me, només desitjava que se'm tanquessin

els ulls per sempre i així em podria trobar de nou amb la Darans. Però desgraciadament un home em va trobar i em va portar urgentment a l'hospital. Em vaig salvar, era la segona vegada que sobrevivia pels pèls. Com es diu vulgarment potser tenia més vides que un gat, però estava ben disposat a perdre-les totes per tornar a veure la Darans. Aleshores em van internar.

Actualment porto gairebé deu anys en un hospital psiquiàtric de Salvila. Em dic Ricard Casals, durant tots aquests anys he escrit la meua història d'amagat perquè em van prohibir fer qualsevol cosa que pogués recordar-me la Darans. La vida aquí és molt avorrida, fa set anys que només rebo visites dels meus pares, al principi els meus amics venien sovint però a poc a poc es van anar oblidant d'un boig com jo. Per entretenir-me he decidit explicar aquest període de la meua adolescència que va marcar el meu futur. Aquell any vaig conèixer la Darans i després ella va morir, o sigui, aquell va ser alhora el millor i el pitjor any de la meua existència. No sé si algú llegirà mai això que estic escrivint i és problema seu creure o no el que diu un pertorbat mental, però no ho he escrit per ser llegit, ho he escrit per mi, per recordar la Darans: la dona de la meua vida.

La setmana pròxima és el meu aniversari, faig vint-i-vuit anys, com cada any d'ençà que estic aquí, em cantaran una cançó, em faran bufar les espelmes i em diran que aviat podré sortir d'aquest hospital. Però no crec que estigui preparat per marxar d'aquí perquè quan em treuen a passejar els matins, o sigui, quan em deixen sortir dels quatre matalassos que m'envolten fent de parets, llavors alço el cap i miro una estoneta el brillant sol d'estiu, encara veig la Darans quan miro el sol, veig la Darans com a font d'il·luminació. Aleshores baixo la vista i encara veig la Darans per tot arreu, miro al terra i veig la Darans, la seva cara, els seus ulls verds, els seus cabells, la puc veure, la Darans és un reflex de sol.

*Obra guanyadora del concurs de narrativa juvenil d'Ascó, 1996